

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Liber De Prudentia Ivstorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae Agrippinae, MDCXIV

Qvarta Pars Qvæ Continet alia monita communia, & alia ad status
diuersos pertinentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46940)

QVARTA PARS

QVAE CONTINET

alia monita communia, &
alia ad status diuersos per-
tinentia.

CAP. I.

MONET IESVS CHRISTVS

*omnia obliuioni tradere, vt sola Dei
memoria remaneat.*

BEATI, qui scrutantur
attentissimè testimonia
clemētissimi Patris mei:
& in toto corde exqui-
runt eum. Sepositis enim
negotiis aliis, quæ charitas, vel iustitia,
vel obedientia non requirit, in lege
dulcissimi, & æterni testamenti mei,
meditantur dies ac noctes: & spiritua-
les hostias pacificas semper mihi puro
corde sacrificant. Cor eorum, & co-
gitatio apud altissimum, in cuius con-
spectu, per vigiliam charitatis, iugiter
versantur: & timēt ab eo separari, sicut

H

mors

mors timeri solet. Cognouerunt enim, quia vita in voluntate eius, & ira in indignatione eius: & propterea, per dies, atque noctes, studiosissime cogitant, quomodo possint placere illi: & diligentissime vitant quicquid oculos tantæ Maiestatis offendit. In iustificationibus eius meditantur, nequè vquam obliuiscuntur sermones eius. Ego sapientia, vnà cum Patre meo cuncta componens, & ducens vnamquamque creaturam ad terminos suos, dilexi vos Adæ filios, & de vnoquoque singulatim cogitavi, stans super cuiusque custodiam, ac si cæterorum oblita, illi soli intendere velim. Et dum assumpsi naturam hominis omnia opera mea, passionem, ac mortem meam, ad vnquemque direxi, vt in Ecclesia magna, quilibet per me redemptus cantet omnes fideles, & antiquas misericordias meas. Totus ego Rex Pacificus, non ex operibus iustitiæ, quæ fecistis vos, sed secundum suauissimam bonitatem, & clementiã meã, factus sum singulis vestrum, quasi nutrix fouens filios suos: nequè sollicitum pro vobis cor meũ, à singulorum cura, aliorum cura diuer-

tit. Si ergo ego tam intentus singulis
sum, cum bonorum vestrorum non e-
geam, & vos debetis, totis visceribus,
mihi præcordia vestra consecrare, me
semper meditari, atque diligere, cum
sine me nihil esse, aut operari valeatis.
Expandite manus, & viscera vestra ad
me, cum sit anima vestra sicut terra si-
ne aqua mihi, & ego fecundabo illam,
ut lætetur gemellis amoris fætibus, &
sterilitas recedat ab ea. Nihil ei, dum
mihi vacat, deesse poterit: dabo illi re-
giones gétium, & labores populorum,
sine labore possidebit: ut custodiat iu-
stificationes meas: & legem meam
plenam dulcedine, & dilectione re-
quirat. Certè sancti mei, qui omnia de-
trimentum fecerunt, ut me lucrifaceret,
summo studio diuinam præsentiam ante
negotia, & lucra omnia ponere, & ser-
uare curarunt; & hoc vno negotio tran-
quillissimo, quasi patrimonio suo, inti-
mè lætati sunt: & exultarunt sicut exul-
tare solent, in virétibus pratis agni ouiù.
Filiij, concupiscite solùm decorè meum, &
memoriam mei, omniùm bonorum matrè,
quasi aurum purissimum custodite:

& ego vos in omni aduersitate fidelissimè custodiam.

CAP. I I.

Conqueritur de obliuione Dei.

QUID est, quod dilectus populus meus, in domo mea, fecit scelera multa, & oblitus est mei, quasi ego morte ignominiola, & dolore plena nõ redemisssem eum? Ego nihil prætermisi, quod ad salutem, & consolationem populi christiani pertineret. Illi enim destinaui supremas misericordias meas; quibus ferè mansuescerent. Eius sunt fidelissima promissa mea, testamentum, & legislatio cælestis gratiæ meæ: & mitissimo corde cum populo acquisitionis versor, quasi ludens in orbe terrarum, vt inspirationibus, & gratuitis donis meis, corda dura emolliam, & vescar dulcissimo fructu sanguinis mei. Et tamen populus meus oblitus est mei, diebus innumeris. Nequè solùm pauperes, & ignari, & optimates, qui negotiis sæcularibus oppressi quasi gigantes gemunt sub aquis mei non recordantur, sed ipsi etiam Ecclesia-

Ecclesiastici, qui profitentur se nosse Deum, & quasi Nazaræi, se totos mihi consecrarunt, mei memoriam parùm curantes, ad studia sæcularia, & ludos, & venationes, ad hortorum culturam, & auaritiæ negotiationem conuertuntur. Quæ peruersio, & duritia cordis est hæc? Quare, filij mei, sequimini deos alienos, qui decipiunt, & corrumpunt animas vestras? Usquequò lugebit terra, quam dedi filijs hominum, qui dereliquerunt me: Conuertimini iam, filij charissimi, & afferte mihi gloriam, & honorem: continuis spiritualium hostiarum oblationibus, & cordis ascensionibus faciem meam citò requirite. Sumite psalmum laudum mearum, & pulsate tympanum ad perenne canticum gratiarum actionis celebrandum. Pergite exercere psalterium iucundum cum cithara, ad canendam totis viribus magnitudinem misericordiæ meæ. Considerate, & admiramini vias meas, & in adinventionibus meis exercemini. Delectamini in factura mea, & in operibus manuum mearum, cum populo, qui scit iubilationem, exultate.

Et experientia cognoscetis quàm suavis, & salutaris sit memoria mea, & quàm tristis, & mortalis obliuio mei. Decernite ex tota fortitudine vestra, memores esse mei, de terra Iordanis, cuius aquis abluti, & sanctificati estis: & imaginem formæ meæ intimis visceribus imprimite. Et ego pergam vobis benefacere, & secundum magnam, & admirabilem misericordiam meam, recordabor vestri, & vocabo vos ad æternam hæreditatem fællicissimi regni mei.

CAP. III.

Dolet super Ecclesiasticis.

QUO MODO obtexit caligine, in furore suo Dominus filiam Sion, dilectam sponsam meam, peccatis Ecclesiasticorum denigratam? Præcipitavit omnia speciosa Iacob, propter scelera filiorum meorum, quorum culpa, egressus est à filia Sion omnis decor eius: quia nobilior, & formosior Ecclesiæ meæ pars grauiter deformata est. Sanctitas illa antiqua Ecclesiasticorum

rum

rum cum Ecclesia nascente nascētium,
& sine fastu & astutiis sæculi, simplici,
ac fideli corde, in domo mea ministrā-
tium, extincta est. Video ego gentes in-
gressas sanctuarium, de quibus præce-
perat Altissimus Pater meus, ne intra-
rent in Ecclesiam suam. Gentilium
peccata, ambitio, auaritia, inconti-
nentia, in Ecclesiasticos transferunt:
qui facti sunt, velut tauri pingues, per
prata sine timore currentes. Propter
quod magna ex parte dissipauit Pater
meus tentorium suum: demolitus est
tabernaculum mansionis suæ, & obli-
uioni tradidit festiuitatem, & Sabba-
tum. Pollutæ sunt manus eorum, qui
exercent vasa Domini, quorum calen-
das, & solennitates odit anima mea.
Quid est hoc? Populus primogenitus
meus, qui deberet esse gloria, & forti-
tudo mea, est principium doloris mei.
Iam non est exemplum vitæ, quo
plebs paruula instruitur ad pieta-
tem, & animatur ad gradiendum
per viam, quæ ducit ad vitam. Væ
genti consecratæ, quæ in cominatio-
nem capitis versa est. Omnes, qui benè

considerant, obstupescunt, & dicunt: Hæccine est gens perfecti decoris, gaudium vniuersæ terræ? Debuerat quotidiano sacrificio, & dulcissimo Ecclesiæ cantu ad pietatem inflammari, & lapidea corda sæcularium, exemplo suo mouere: & tamen alienata est retrorsum, & mercede conducta, non pura intentione mihi seruit. Reuertimini ad cor, filij mei, & considerate nouissima vestra. Expurgate vetus fermentum Adæ, vt sitis noua conspersio ab omni vetusta corruptione aliena. Epulamini in azymis synceritatis, & veritatis, & primitiæ Ecclesiæ beatissimam lucem, & formam omni mundi decore amabiliorem intuemini. Implete mēsuram status vestri mundo altioris, & cælorum ciues candore lucis æternæ nitentes innocentia vitæ sectamini. Et recondam vos, vt charissimos amicos meos intra penetralia mitissimi cordis mei.

CAP. IIII.

Admonet Episcopos officij sui.

PASTORES multi, quibus commisi

misi curam gregis mei, demoliti sunt hæreditatem meam, quam ego à Patre meo clementissimo postulavi. Honoravi illos coram populo meo; ipsi verò contempserunt me; & ab exemplari suo lōgè recesserunt. Secuti sunt doctriñas filiorum huius sæculi, qui vocauerunt nomina sua in terris suis, non curantes, an eorum nomina scripta essent in Cælo. Bonum opus dicunt se desiderasse, quia Episcopatum desiderauerunt: sed non tenuit eos boni operis desiderium, sed amor reddituum, secundum æstimationem hominum, qui argentum thesaurizant. Væ pastoribus Israel, qui amore honoris, & dignitatis ad prælationem ascenderunt: confitentur se in statu perfectionis esse, & tamē nequē ante honorem illum, christianam perfectionem acquisierunt, nequē post obtentam dignitatem, iuxta regulam perfectionis viuunt. Quod abiectum erat, non reducunt; quod infirmum erat, non confirmant: quod fractum erat, non consolidant: quod maculosum erat, non emundant. Præuaricantur dulcissimam legem meam,

H s semet-

femetipfos ouium velleribus vestientes, oues verò perire, pro nihilo æstimantes. Quid dicam vobis, Ecclesiæ viri, quos patior inimicos, sub imagine personæ meæ, abutentes magna patientia, & misericordia mea? Bonas facite iam vias vestras, & iuxta cor meum, studia vestra corrigite. Pascite amici mei gregem meum verbo, & exemplo vitæ, forma facti gregis ex animo. Loquimini ad cor Ierusalem: & paruulos eius Apostolico lacte nutrite, ne fortè exhalent animas suas, in sinu matrum suarum. Instruite ignorantes viam Domini, deiectos corde roborate. subuenite egèno, & pupillo: humilè, & pauperem iustificate. Estote sobrij, casti, hospitales, & scripturæ meæ studio intentissimè vacate. Requiescite iam inter medias duorum testamentorù fortes, noua veteribus concilians, ad dādam scientiam salutis plebi meæ. Et deponentes omnem humanum affectum, non vt mercenarij, sed vt amici fidelissimi, causas sponsæ meæ tractate. Et ego vobis reddam coronas virides, quæ nunquam marcescent: & cum
sena-

fenatoribus supernæ ciuitatis meæ,
vos duplici stola indutos, sedere faci-
am in fælicissimo regno meo.

CAP. V.

Monet fugam prælationis.

ATTENDITE filij, & ministri
Ecclesiæ meæ, quæ loquor: verba
enim à sapientibus mundi abscondita
pronütio. Ego palàm locutus sū mūdo,
& primos accubitus, primasq; cathe-
dras recusavi. Factus sum inter disci-
pulos meos, tanquam qui ministrat: &
fugi solus in montem, ne turbæ me ra-
perent, & constituerent regem super
se. Ego Deus absconditus, & tectus pal-
lio humilitatis, & laboris, quo seruire
me fecistis in peccatis vestris. Non e-
go clarificaui me ipsum, nequè hono-
rem, aut prælationem mihi sumpsi; Sed
clarificauit me prius percussus, & hu-
miliatum Pater meus: vt ascenderem
de abiectioe ad honorem, quasi radix
de terra sitienti: Non ego occupauit
regnum, sed vocatus, & constitu-
tus sum Rex ab eo super Sion mon-

tem sanctum eius: non ut mollibus vestirer, sed ut prædicarem cum labore suauissimum præceptum eius. Quocirca filij mirabile est, quomodo sine timore meo, & sine propriæ infirmitatis cognitione, prælationes quæritis, atquæ requiritis? Quem magistrum imitami, filij mei? Quomodo non palpitat vobiscor, dum sollicitudine multa, per interpositos quoquæ terre principes, in quibus non est salus, quæritis fieri, & poni custodes in vineis, qui vineam vnicam propriæ conscientiæ nõ custodistis? Qui domui suæ præesse nescit, quomodo Ecclesiæ Dei diligentiam adhibebit? Quid dicam vobis, qui vestræ damnationis diligentissimi operatores estis? Certè sancti mei, quos præesse æquum erat, timentes ne alios saluos facere conantes, ipsi reprobi fierent, prælationem accuratissimè fugerunt. Sciebant enim Saulem, quasi vnius anni puerum innocenter regnare cæpisse, & regno abutentem in æternâ damnationem incidisse, quamuis principio suæ assumptionis, non fuisset vir melior illo in Israel. Honores, & dignitates

gnitates cor inebriant: & à casto timore Dei etiam viros iustos auertūt. Propter quod, filij mei, gens sancta, & vncta oleo sanctificationis meæ, estote humiles in oculis vestris, & prælationem studiosissimè cauete. Profectò in Ecclesia primitiua, quæ feruebat calore sanguinis mei, prælatio, & mors comites erant: quia tyranni Episcopos primùm ad necem postulabant: & idcirco vanitas honoris, & diuitiarum, pura corda prælatorum à me non diuertebat: Nunc verò quando non imminet, occasio mortis, & suppetunt honor & cōmoditas, timor atq̃ conscientix prælationem diligentius vitare deberent. Ego scio quos elegerim discite modestiam, & de vobis ipsis humiliter sentite. Non respicio staturam hominis, sed cor sapiens, & intelligēs. Qui idoneus est, ex ipsis speluncis ad prælationem accipietur: nam & Pater meus, cum placuisset illi Dauid, de post foetantes accepit eum, pascere Iacob seruum suum, & Israel hæreditatem suam. Hæc cogitate filij, & æstimate: atque subesse potius, quàm præesse

contendite. Et ego vos fidelissimos ser-
uos meos, honoribus æternis exaltabo.

CAP. VI.

Admonet Religiosos.

CHARISSIMI filij, quos è sæ-
culi mari magno ad statum Reli-
gionis misericorditer vocavi, habeo
aduersum vos multa lachrymis digna,
quæ attentè cogitare, & corrigere de-
betis. Ego plantavi vos in paradiso
meo, vt perfecta renuntiatione omniũ
rerum, & abnegatione propriæ volun-
tatis, & iudicij, sequeremini me reni-
bus accinctis, & quasi lactucas agrestes
manducantes, in transitu huius vitæ,
confitentes quia peregrini estis super
terram, & ad patriam Cælestem festi-
natis. Segregavi vobis dilectis meis,
humanas consolationes respicientibus
pluuiam voluntariam internæ visita-
tionis. Sic enim ego solari consueui
ablactatos à lacte, & auulsos ab vberi-
bus. Suscitavi vobis patres Religionũ
fundatores, qui fidelissimo corde fece-
runt omnes voluntates meas: & altera
manu

er.
do.
er.
li.
eo.
ia,
e.
so.
iū.
n.
i.
es.
a,
er.
i.
s,
is.
a.
ii.
i.
ū.
a.
u.

manu præliantes, altera ædificantes, circumdederunt altis manibus montem sanctum, quem dilexi. Quomodo ergo præuaricati estis pactum meum, votis solennibus in medio Ierusalem confirmatum, & primam charitatem non seruastis? Congregatio Iustorum, & pars electa Ecclesiæ meæ, quomodo gemens conuersa es retrorsum? Quomodo emarcuit flos primitiæ obseruantia, quo nomen meum laudari solebat, à solis ortu vsque ad occasum? Iam non est cultus ille obedientiæ per fidem operantis. Illa paupertas, solatia Cæli per incommoditates terræ requirens, ablata est. Aemulatio illa sanctorum, contemptus mundi, sensuum mortificatio, & decor monasticæ disciplinæ, à filia Sion egressus est. Frustra videntur laborasse Patres vestri, quorum statum assumpstis, & fidem non obseruatis. Quis non miretur ruinam vestram, ô plebs mea, quam è multis nationibus elegeri? Quis audiuit talia horribilia, quæ fecit nimis Virgo Israel? Nunquid euelli possunt aquæ erumpentes frigidæ

gidæ & defluentes, vt vbi ego dedi fō-
tem vberem misericordiæ, siccetur
terra? Væ statui Religionis declinan-
tis à rigore obseruantia: quia cum his
nouissimis temporibus homines sei-
psos amantes, quando professionem e-
mittunt, promittant eadem, quæ sancti
Religionis institutores promiserunt,
remissè viuunt, nec eadem obseruant.
Rarò valdè Religiosus perfectus quasi
stella matutina in medio nebulæ splē-
descens, inuenitur. Reliqui verò, innu-
merabiles sicut arena, quæ iacet in lit-
tore maris, errauerunt in inuio, & non
in via. Et facta est terra eorum in deso-
lationem, & in sibilum sempiternum,
Omnis, qui præterierit per eam, obstu-
pescet, & mouebit caput suum. Elege-
ram ego gentem, vt habitarem in me-
dio eius, & diligerem illam, sicut ani-
mam meam, sed ipsa recessit à me, fa-
cta que est habitatio draconum, & di-
misi filios eius secundum desideria cor-
dis eorum, vt contra suorum Patrum
instituta irent in adinventionibus suis.
Nunc ergo filij mei, ne declinetis cor
vestrum in verba malitiæ ad excusan-
das ex-

das excusationes in peccatis. Sed memores estote, vnde ceciderit corona gloriae vestrae; & respicientes omnia consilia hominum insipientium inobseruantiam excusantium, antiquam laudem totis viribus renouate. Germinet denuò terra vestra herbam virentem, & lignum pomiferum iuxta genus suum. Ego mittam spiritum meum, vt recreemini, & facies terrae renouetur. Confortamini, & cõuertam captiuitatem vestrã affluentem gratia mea, sicut affluere solet aqua torrentis in Austro. Mittam lampades in visceribus vestris, vt fortissimè impedimenta superetis. Quid timetis, filij charissimi, quasi abbreviata sit manus mea? Ego dabo vobis os, & sapientiam, cui non poterunt contradicere omnes aduersarij vestri. Ego vos iterum parturiam, donec reformetur primus status in vobis. Et post ædificium nouæ Ierusalem, reddam vobis fidelissimis seruis meis multiplices coronas, inæstimabilibus gaudiis, & honoribus plenas.

CAP. VII.

Monet Sacerdotes.

MVNDAMINI, qui fertis vasa Domini, & pollutum nolite tangere, ne fortè moriamini. Attendite verba mea, charissimi amici Sacerdotes noui, & æterni testamenti mei, & induimini suauissimum iustitiæ decorem, vt sanctè sancta tractetis, & nomen meum infinita veneratione dignum non polluatis. Feci vos confortes sacerdotij mei, vt essetis mediatores populorum, quorum pondus portatis, & auerteretis iram meam, ne disperderet eos. Et ideo deberetis niue candidiores esse, & corda, manusque puras extollere in sancta; vt decor sacrificij vestri ascenderet ad Altissimum Patrem meum, & donaret vobis delicta populi. Considerate dignitatem vestram, quia vncti estis oleo sancto meo, & panem vitæ, qui de cælo descendit, quotidie comeditis. Tanta est profectò altitudo dignitatis vestræ, vt motiũ vertices superetis, & cæli cælorum vobis inclinentur. Quid ergo dicam vo-

cam vobis, cum videam vos in caelesti dignitate constitutos, homines esse, & secundum hominem ambulare. Mirabile est, vos corpore, & sanguine meo quotidie pasci, & vitis ceterorum hominum, qui profane viuunt, deformari. Quid est hoc? Quomodo non transformamini in me, & innocentia vitae resplendetis? Exuite iam filij mei veterem hominem, ut singulari pietate, tantum ceteris hominibus praestetis, quantum illos dignitate praeceditis. Adhaereat esca, quam sumitis visceribus vestris: & corpora vestra, quae Dei templum facta sunt, ab omni corruptione praeseruate. Luceat lux vestra, sole clarior, coram hominibus, quorum culpas abluitis, ut exemplo vitae vestrae emolliti, atque conuersi, glorificent per fructus iustitiae, clementissimum Patrem meum, qui in caelis est. Fugite commercia filiorum huius saeculi, qui vitae puritatem oderunt: & Ecclesiae sponsae meae, disciplinam toto corde sequimini. Haec sit iugis meditatio vestra, & intima laetitia, qua inter mortalis vitae fastidia, delectemini

ctemini. Discant alij prudentiam, quæ de terra est, qui merguntur in terrenis desideriis, quasi plumbum in aquis vehementibus: Vos verò qui pane vitalissimo nutrimini, caute ne regale sepulas immundis cibus maculetis. Altiores mundo estis: cælestia, cum mundi contemptu, cogitate, atquè diligite & altissimum Iustitiæ sacrificium in mei memoriam purissimis affectibus sacrificate. Et non solùm placebit mihi holocaustum vestrum, plusquàm sanguis hircorum, & taurorum, & cinis vitulæ aspersus, qui inquinatos sanctificat ad emundationem carnis, sed supra omnia mundi bona iucundabor in castis, & humilibus cordibus vestris, quæ ardebunt igne charitatis in conspectu meo.

CAP. VIII.

Monet Principes terra.

AVDITE principes terræ, quæ dico: & sepositis curis aliis, vos quoque reges intelligite: & erudimini qui iudicatis terram. Ego vobis dedi Excellentiam hanc, vt tolleretis medullam

dullam cedri, & optima quæquæ terræ
comederetis. Certissimè enim per me
reges regnant, & legum conditores
iusta decernunt. Propter quod, intima
gratitudine, deberetis seruire mihi, &
gloriam meam studiosissimè amplifi-
care. Et tamen erigimini aduersum
me: quasi non ego, sed manus vestra ex-
celsa fecerit hæc omnia, quæ aliis ho-
minibus mirabilia videntur. Non benè
vtimini infinita bonitate, & miseri-
cordia mea, per quam in throno sede-
tis. Quænam alienatio mentis est hæc?
Nunquid non omnia mea sunt, & va-
leo deponere potentes de sede, & ex-
altare humiles, qui viuunt in simplici-
tate cordis, & tremunt ad sermones
meos? Cur eleuamini filij Adæ, & qua-
ritis esse sicut di? Non est potentia, ne-
que sapientia, nequæ fortitudo contra
Dominum, qui curuat imperia. Profe-
ctò licet amor, & gratitudo deesset,
timor saltem deberet mouere vos, vt
Regem Regum, qui Lucifero non pe-
percit, timeretis: ipse enim alligat re-
ges in compedibus, & nobiles eorum
in manicis ferreis: sed & nunc quando
puta-

putatis, vos posse quidquid placeat, stultissimè agitis, dum in quolibet negotio, non ad me, sed ad consiliarios, vel milites, vel ad aurum multum confugitis, non considerantes, quia cor regis est in manu mea, & quocunque uolero, uertam illud. An existimatis omnia, quæ cogitatis, & conamini, cõdita nõ esse apud me, & signata in thesauris prouidentiaẽ meã? An non exigam rationem de iniustis uectigalibus, & tributis, quibus uiduas, & orphanos affligitis, & sanguinem dolentium absorbetis? Estote filij mei, reges magni pietate, & solima uestrum misericordis multis exaltetur. Iustitia, & iudiciũ sit ornat⁹, & præparatio sedis uestræ, & pax dilatet regiones uestras. Reddite mihi tributum casti timoris; & amoris, & subditorum corda non ad ostentationem uanam, sed ad uera, & æterna bona exemplo uitæ, mouete. Reges gentium dominantur eorum, & tyrannicè subditos opprimunt: uos uerò serui Regis pacifici, qui mansuetudine infinita regnauit à ligno, patres potius, quàm dominos re-
præsen-

præsentate. Sic eritis reges non solum corporum, sed etiam cordium & regendi suavitate amplificabuntur domus vestræ. Et ego vos fideles confortes meos, de terreno, ac temporali regno, ad Cœlestis, & æterni regni mei consortium, hora nouissima vocabo.

CAP. IX.

Hortatur diuites sæculi.

NE lætemini, filij, super multis diuitiis vestris, quasi alia bona meliora non sint, & domos æternas in terra, quam diligitis, possidere valeatis. Stulta enim est cogitatio hæc, quam experientia quotidiana condemnat. Quanti mercatores coaceruant aurum, & argentum, sine requie, & sine fine, & in pœnam sollicitudinis, & laboris infiniti, non dimidiant dies suos? Tempus breue est: ego venio citò. Quorsum ergo tanta sollicitudo, cui omnes mundi opes satisfacere non possunt? Satis diuites facti estis: & certum est, vobis multa bona superfluere, quæ clamant aduersum
sum

sum vos, pro pauperibus, & afflictis, qui cupiunt saturari de micis, quæ cadunt è nimis lauta mensa vestra. Quid ergo de superfluis agere cogitatis? Mittite panem vestrum super inopes, quasi super transeuntes aquas, & illum in littore maris magni repositum inuenietis. Consilium meum vobis placeat; Redimite misericordiis pauperum animas vestras, & emite paruo pretio ius magnum in regno immortalitatis mee. Quid moramini deponere graue pondus diuitiarum, sub quibus fatigamini, nec ad vitalem auram æternæ felicitatis respirare valetis? Eleuate capita vestra, & respicite opes meas, quas largitione eleemosynarum, lucro magno, comparare potestis. Beati, qui ad currendam salutis viam se exonerant, & misericordiâ diuites sunt, quoniam ipsorum miserebor. Percipite filij quæ moneo: & facite, vt opes vestras manus pauperum in caelestegazophylacium deportent: habebitisque thesaurum non deficientem in Cælis. Quid timidi estis, quasi vobis propter eleemosynas multas, egestas superuentura.

ventura sit? Absit profana cogitatio hæc: immo propterea domus vestræ multiplicabuntur. Offerte mihi confidenter de substantia vestra, & de primitiis frugum vestrarum: & implebuntur aræ vestræ frumento, & vino torcularia redundabunt. Voces, & desideria pauperum pro vobis orantium penetrabunt viscera mea. Et ego vos mihi per misericordiam similes amabo: domos magnas ædificabo vobis in terra: & in superna Ierusalem, quæ mater vestra est, mansiones infinitæ consolationis, & pacis abundantia plenas præparabo.

CAP. X.

Admonet homines negotiosos.

IN pace cordis ad æterna bona suspirantis factus est locus meus, & habitatio mea à strepitu negotiatorum longè remota; facta est in Sion. Qui cor suum effundit sicut aquam, in terrena negotia, & sollicitudines sæculi, peregrè recedit à portu tranquillitatis bonæ conscientiæ, quæ abiectâ curâ sæculi, intimè gaudet iucundissima ha-

ma habitatione spiritus mei. Filios Tyri faciētes operationem in aquis multis, & sine fine laborātes non permittam ad pacem Sionis peruenire, quamuis pacem sine requie requirant. Considerate filij, qui negotiorum aquis suffocamini, quò tendat infinita sollicitudo vestra: & quā inespicienter agitis, dum cor vestrum, quod mihi totum sacrificare deberetis, in tot curas dissipatis. Qui non colligit mecum dispergit: qui non est mecum contra me est: qui non amat, & quærit communicationem meam, non est benè affectus erga me: Utinam haberetis aures audiendi me, & daretis locum inter tot negotia mūdi, negotio vni salutis vestre, quod præponderat vniuersis mūdi bonis, quæ apparent, & non sunt. Usque quò vim facietis suauissimo Spiritui meo, qui secretis inspirationibus instruit vos ad proijciendam molem tantam ex humeris vestris, & pacem meā æternæ salutis nuntiam requirendam? Sinite iam filij oppressionem hanc, & ad auram vitæ immortalis respirate. Et-

re. Etenim omnia, quæ diligitis & negotiamini, finem habent, & tela quam ordimini, citò succidetur. Quare ergo non præmeditamini tristem exitum laboris vestri, & conuertimini ad dulcissimum otium meum, vbi veram lætitiā, & spem gaudiorum matrem inuenietis? Quod, si vobis durus est hic sermo, & non potestis sustinere eum, quasi negotia deponere non valeatis: destinate saltem modicum tempus, vt mecum quotidie, negotiemini. Clamate ad me in fortitudine, & rerum temporalium pondere grauati cadite coram me: vt misericordia motus auferam à vobis iugum ferreum, sub quo cibum, qui perit, operamini. Recedite à tabernaculis Ismael, & seruitutem dnam detrectate. Captiui filij mei, quærite libertatem honestissimam filiorum Dei: agnoscite christianam dignitatem: & nolite ad seruorum labores degeneri conuersatione redire. Si cordis auribus audieritis verba mea, ego ostendam vobis suspirantibus ad me, quantò sit dulciùs Patri

meo quam mundo seruire. Et dabo vobis cor carneum, ablata duritia vestra, vt iam sequamini me, & voluntas vestra requiescat in suauissima lege mea.

CAP. XI.

Hortatur ad custodiam cordis.

FILII, omni custodia custodite corda vestra, nequè in hac vigilia dulcissimæ dilectionis vnquam dormitetis. Custodite corda, sicut amatores mundi custodiunt aurum, ne fortè per ingritudinem, vel incuriam, pereatis de via iusta. Ne admittatis consilia hominum, qui sanguinem meum æstimare nesciunt, & salutem æternam suam, non magnopere curant. Murum enim circumdate cordi, ne hostes vestri nocendi cupidissimi, ædificium spiritus euertant. Ego noui fragilitatem cordis humani, quod facilè seducitur, vt in varios amores diuidatur. Experientia quoque scire potestis, quoties cor vestrum captiuum egrediatur à seipso, vt seruiat creaturis, quarum voluptate trahitur. Vigilate, & diligentissimè caute tactum mortuorum, quibus plenus est

nus est

o-
a,
e-
ea.

ite
lia
ni-
res
per
tis
o-
na-
m,
um
no-
tus
dis
in
tia
ve-
, vt
ate
ca-
le-
est

nus est mundus, ne fortè moriamini. Templum Dei sanctum est, quod estis vos: caute ne domus mea, quam decet sanctitudo, profanetur. Præmeditami- ni occasiones peccatorum, vt decline- tis eas: & dum iter facitis per terrena commercia, vbi affectuum pedes pul- uere humano sordescunt, etiam pulue- rem pedum vestrorum excutite. Laua- mini frequenter, & postquam loti fue- ritis, iterum emundamini: nam, & qui lotus, & mundus est, indiget vt lauet pedes. Nequè vobis asperum videatur consilium meum, quia vestra corda ar- dentissimè diligo, propterea que vo- stulo, ponatis me vt signaculum, su- per illa, vt ego illorum Dominus co- gnoscar. Fortis enim est, vt mors dile- ctio, & implacabilis amoris æmulatio: atquè ideo ferre non possum cordis vestri consortes. Seruate ergo fideliter vos ipsos mihi, & intima consolatione lætamini, quia vos totos solus ego vo- stulo, & non est mecum Deus alienus. Quid enim dulcius vobis accidere po- test, quàm mei iuris, & regni esse, to- tisque visceribus adhærere mihi? Vti-

nam verba hæc mea penetrarent animas vestras, & vos ad æternam cordis custodiam excitarent. Posui ego ex infinita bonitate erga hominem totum cor meum: æquum ergo erit, vt homo cor suum totum mihi reddat. Grati igitur estote, filij: & escam hanc suauissimam mihi afferte. Et ego, qui exigua munera non despicio, magnum sacrificium hoc odorabor, faciamque vt iugiter ardeat in altari meo. Et demum eius suauitate allectus attraham vos ad me ipsum, & recondam vos fidelissimos seruos meos, cordisque custodes, in thalamo, quem filix regum cupierunt, hoc est in penetralibus tennerrimi cordis mei.

CAP. XII.

Instruit tentatos.

FILII, oportet vos probari, si accepti estis Deo, vt ego in vobis glorificer, & vos maiori gloria coronemini. Aurum probatur in igne, & homo in camino tribulationis. Confortamini, & estote robusti, nec vlllo modo seruiatis Philistæis. Nō vos relinquā, vel patiar ten-

tiar tentari supra id, quod potestis: Sed
faciam potius cum tentatione prouen-
tum. Lætamini, cum exercemini multi-
plici colluctatione aduersus carnem,
& sanguinem, & aduersus principes
quoque tenebrarum harum: quoniam
ego vobiscum sum, vt eruam vos de
manu inimicorum vestrorum, qui sa-
luti vestræ vehementer insidiantur.
Non est voluntatis meæ ruina homi-
nis, neque vnquam suspirantes ad me
deserui in tempore senectutis. Ego vi-
ci mundum. Ego Pontifex vester, vir
dolorum, & sciens infirmitatem, cum
pugnantibus pugno, & cum victoribus
vinco. Beati eritis, si per omnia ad si-
militudinem meam tentemini, & pa-
tiamini foris pugnas, intus timores. Si
enim sufferatis tentationem, & ego
renes vestros, & cor vestrum exuram,
eritis fælices tanquam filij excussorū,
qui timore & probatione mea prospe-
râtur. Accipite mites corde consilium
meum: quando tentatio vos multum
angit, celeriter inuocate me, & sine
vlla hæsitacione confidite, vos gratia

mea iuuante victuros. Clamate ad me fortiter, & in spem contra spem credite: & videbitis mirabilia, quæ operabor in medio vestri. Recordamini electi populi mei ad littus Rubri maris suspirantis, & Pharaonem propinquantem, cum mortis horrore, timentis. Ego increpui mare Rubrum, & exsiccatum est: & deduxi seruos meos in abyssis, sicut in deserto Nequè solum in angustia saluauit eos, propter gloriosissimum nomen meum; sed & in aliis euentibus, quando clamauerunt ad me, cum tribularentur, & de necessitatibus eorum eripui eos. Cauete filij diffidentiam, quæ pugnat cum dulcissima misericordia mea. Etiam si ad portas mortis accedatis, adhuc sperate in multitudine magnitudinis, & suauitate infinitæ bonitatis meæ: & habentes summum sacerdotem, qui penetrauit Cœlos, & interpellat pro vobis, exercete vestræ spei fortissimam, & solatio plenam confessionem. Contemnite minas mundi, & inferni, fundati supra firmam petram angularem, quæ ruinam non timet. Et infirmabuntur crura omnium

omnium regum Amorrhæorum, qui transitum vestrum in terram fidelissimæ promissionis impedire conantur. Pugnate pro æterna laude mea, & salute vestra: & ego coram vobis omnes inimicos vestros humiliabo.

CAP. XIII.

Hortatur ad considerationem mysterij Incarnationis.

AMANT homines nouitatem, & rerum nouarum studio delectantur: & tamen cum nouum fecerit Dominus super terram, quando foemina circumdedit virum, pauci sunt, qui nouum hoc, & mirabile mysterium dignè considerent. Non placet mihi filij mei obliuio hæc, & nimis dura ingratitude: quia & gloriæ meæ, & saluti, consolationique vestræ contraria est. Ego posui homines in dulcissimo memoriali nominis mei, vt illorum Deus nominarer: & cum in forma Dei essem, ex altitudine illa infinita descendi, vt factus homo, essem amantissimus frater, & amicus vester: quo certè beneficio vos conditione fragiles Angelicis spiri-

spiritibus anteposui. Nusquam enim Angelos apprehendi, sed semen Abrahæ apprehendi, placuitque æterno Patri meo, vt vobis potiùs quàm supremis creaturis assimilarer. Hoc est Verbum breuiatum, in quo habitat omnis plenitudo Diuinitatis corporaliter, ad inenarrabilem gloriam, & consolationem vestram; vt exultetis spe confortij mei tanquam primogeniti, & amantissimi fratris vestri. Quid timetis fratres mei dilectissimi, Verbum, quod erat in principio apud Deum, caro vestra factum est: quid superest, nisi, vt hospitio delectabili, habitet in vobis, tanquam in optatissima requie sua? Ego sum frater vester, filius hominis, sitim, & famem, calorē & frigus, & alia multa mala vestri causa passus: confidite, & diligite me: nequē enim fratribus meis quicquam negabo. Vtinam agnosceretis dignitatem vestram, & mihi per omnia similes conuersatione vitæ efficeremini, casti, humiles, mites, misericordes, & cælestium bonorum æstimatores. Habetis stimulum amoris, ex quo non horruì Virginis vterum, vt
canti

tanti mysterij non ignari, miremini, &
 dilatemini, & exultetis consortio In-
 carnationis meæ. Habet filia Sion Regē
 mansuetum, non in curribus, & equis
 gloriantem, sed benignitate, & mise-
 ricordia magnum, diuitem in omnes,
 qui inuocant illum. Accedite cum fidu-
 cia ad thronum gratiæ meæ, non for-
 midantes Maiestatem Dei absconditi,
 & operti velamento humanitatis ve-
 stræ. Ego enim sum princeps pacis, fa-
 ciens vtraque vnum, delens, quod ad-
 uersum vos erat chirographum de-
 creti, dissoluens vincula colli vestri. E-
 go Emmanuel semper vobiscum in fæ-
 dere amoris æterni permansurus, pro-
 tegam vos: & (si me non respuatis) in
 omni aduersitate, & prosperitate ha-
 bebo vos, tanquàm dulcissimos fratres
 meos.

CAP. XIV.

Hortatur ad æstimationem redemptionis.

CONSIDERATE filij, quæ
 moneo, & in cordis centro
 verba mea conseruate. Non bonis
 corruptilibus, auro nempe, & ar-
 gento

gento redempti estis de vana conuersatione paternæ hæreditatis vestræ, quam ex Adam accepistis: sed pretiosissimo sanguine Agni immaculati, qui dignus est, accipere Diuinitatis gloriam, & honorem, qui vero Deo, & Salvatore mundi debetur. Redemptio vestra, quam operatus sum in ligno, vbi, quæ non rapui, affluenter exsoluebam, lux sole clarior est, quæ ostendit infinitæ bonitatis, & misericordiæ magnitudinem: per quam commota sunt super labore vestro tenerrima viscera mea. Attendite filij mei, quæ legitis, & obstupescite super cõsilio antiquo, quod elegi, vt redimerem captiuos meos, & prædicarem victis libertatem filiorum Dei. Certè si semel adhereret digna æstimatio sanguinis mei visceribus vestris, mirabiliter arderetis, atque combureremini viuo igne dulcissimi amoris mei. Quis enim non accendatur, & ardeat, quando considerat, me Altissimi filium, ad labores hominum descendisse, & per sudores, & labores, calceamentum diuinitatis (quæ caro humana est) ad Aethiopes, & Idumæos

mæos extendisse? Quis adeò durus corde sit, quem instrumenta passionis, & mortis filij Dei, non compungant? Petræ scissæ sunt, & monumenta aperta sunt, sol luxit, & obscuratus est, terra tremuit, & attonita quieuit, dū cataractæ Cæli apertæ sunt, & abyssus sanguinis mei decurrentis in terram, abyssum misericordiæ vobis tribuendæ (ex iustitia meritorum meorum) inuocauit è Cælo. Quis ex vobis sapiens, & in latibulo cordis custodiet hæc, & per experiētiam intelliget misericordias Domini? Utinam cogitaretis, quo pretio empti sitis, & quàm stricto iure, totum cor vestrum mihi debeatis: Vos per salutarem considerationem hanc, fructu redemptionis copiosè gauderetis & ego fructu laboris mei iucundissimè lætarer. Meditamini filij, grande mysterium hoc, & dilectā animam meam, quam pro vobis dedi in manus inimicorum eius, præ omnibus mundi thesauris, honoribus, & delectationibus æstimate. Et sicut cedrus, quæ in Libano est multiplicabimini: eritq; vobis quasi torrens voluptatis inæstimabilis redemptio mea. CAP.

CAP. XV.

Ostendit, suaue esse, seruire Deo.

Quid est, quod filij Adæ horrent
 verbum crucis, tanquam durum,
 & insuaue, & vnusquisque in viam suã
 declinauit? Me quasi durum Dominum
 sollicitè fugiunt, & principibus terræ
 seruire malunt. Mirum est hoc. Cum e-
 nim solus ego æternam vitam, & ple-
 nam consolationem eis dare possim:
 per iustitię semitas ad montem Domi-
 ni ascendere recusant, & montes alios
 difficiliore superare conantur. Et-
 enim solus mons Dei, mons bonorum
 omnium aggregatione coagulatus, &
 pinguis: vt quid ergo fingunt homines,
 montes alios coagulatos, cum difficul-
 tates mundi (etiam quando superantur)
 steriles sunt? Certè seruire Deo regna-
 re est: quocirca mirabile videtur, ho-
 mines regnandi cupidissimos; mihi
 seruire nolle. Nequè solummodò mi-
 randum est, quia regnare detrectant,
 sed etiam, quia infinitam suauitatem
 legis meæ nequè requirunt, nequè co-
 gnoscunt.

gnoscent. Profectò si in via Dei ambulassent, habitassent pacificè super terram, & cor, præ magnitudine lætitiæ dilataffent: sicut ille, qui ambulabat in latitudine, quia mandata mea totis viribus exquisiuit. Intelligite quæ dico filij, & saporem veritatis meæ, ipsa experientia gustate. Qui mihi fideliter seruit, bonæ conscientie lætitia exultat, & firmissima spe æternæ retributionis veriùs gaudet, quàm si totius mundi honores, diuitias, & voluptates possideret: Et interim dum laborat, & mala multa sustinet, ego secretis inspirationibus, & illuminationibus, eius infirmitatem corroboro. Ego doceo manus eius ad prælium, & singulos digitos ad bellum: vt sine timore de manu inimicorum suorum liberatus, constantissimè seruiat mihi. Dicit confidenter: Pone me iuxta te, & cuiusuis manus pugnet contra me. Maior lætitia, & suauitas percipitur in præliis sub vexillo meo, quàm in pace mundi, quæ in sola superficie hæret, nec lætitia cordis appellari potest. Hinc est, vt soli iusti verè lætentur,
& exul-

& exultent, & verè glorientur soli re-
cti corde. Hanc ergo prudentiam disci-
te filij, nequè humanis consiliis acqui-
escere velitis. Tollite iugum meum
suauissimum super vos; & sub hoc, pa-
cem intimam pertingentem vsque ad
medullas apprehendite. Letamini vos,
qui prudenti coniectura colligitis, no-
mina vestra scripta esse in libro vitæ.
Aperite sinus viscerum vestrorum, &
cælestis consolationis aquam sitienter
haurite. Fleant illi, qui remorsu con-
scientiæ cruciantur, & per latam viam
perditionis furiosè currunt. Ridete,
& exultate vos, qui mihi seruire decre-
uistis; vos præsertim, qui reliquistis
omnia, & sequuti estis me: quia in hac
vita, cætuplùm accipietis, & cum glo-
riofissimo triumpho, & totius super-
næ Ierusalem acclamatione, vitam æ-
ternam possidebitis.

CAP. XVI.

Ostendit, triste esse, peccato seruire.

NON est pax, & cordis lætitia im-
piiis, qui faciunt peccatum, &
proinde serui sunt peccati. Mæstissima
est fi-

est, filij charissimi seruitus hæc, quam homines magno pretio emere solent. Sollicitè quærunt gaudia, nec inueniunt: quale enim gaudium accidere possit ijs, qui in vmbra mortis sedent, & lumen Cæli non vident? Excæcauit illos malitia eorum, dati que sunt in reprobum sensum: atque ita cæci, & insani, per varia desideria, quasi arietes non inuenientes pascua, discurrunt. Sensus eorum, tanquàm paruuli rationis expertes, ducti sunt in captiuitatem, antè faciem dæmonis tribulantis: & ideo, vt captiui per eadem, per quæ peccant, puniuntur, stimulos conscientia iam ibi sentientes, & cruciatum æternum præsentientes. Væ illis, qui rebelles fuerunt lumini, & disciplinã vitæ non receperunt. Attendite filij, quæ moneo. An putatis horrendum non esse, peccatorem hominem dum peccat mortaliter, certò scire, si in eo statu moriatur, vt faeilè potest, se igne sempiterno torquendum esse? comedit, & bibit, & iocatur, quantum potest: sed parum potest, quia est post commissum peccatum, & in ipsis gaudiis il-

diis illicitis, dum peccat, ego immitto illi terrores conscientiae, ut iustus appaream in sermonibus meis, & vincam cum iudicauero. Infelices homines, quasi tumentes super se fluctus timent iram Dei, quem oderunt: & pondus eius ferre non possunt. Propter quod, velint nolint, ipsis operibus suis ostendunt se odisse lucem, & timore seruii perterritos à facie mea fugere, ac timere, sicut Cain, ne omnis qui inuenit illos, occidat eos. Ad omnem strepitum suspicantur se iam ad iudicium vocari, & sibi videntur, terribilem tubam audire. Mihi credite filij, omnes labores iustorum, omnes eorum persecutiones, ac tētationes, magna solatia sunt, si cum durissima peccati seruitute comparentur. Fugite seruitutem hanc, & ut ipsas inferni portas perhorrescite. Aspirate ad nobilissimam libertatem meam, vitæ meæ pretio partam: neque periculo tanto animas vestras, quas redemi, insipienter committatis. Viriliter agite, & confortetur cor vestrum, sustinete me præliantes prælium Domini pro tuenda li-

da libertate, quæ melior, & amabilior est super vitas. Et digni eritis, qui accipiatis nomen nouum in amplissimo regno meo, quod nemo scit, nisi qui accipit. Vbi cum libera matre vestra, quæ sursum est cantabitis in æternum dulcissimas misericordias meas.

CAP. XVII.

Ostendit paucos saluos fieri, plurimosq; damnari.

ARCTA est via, quæ ducit ad vitam, & pauci inueniunt eam, & si enim omnes illam inuenire possint, se ipsos tamen nimis amantes, spatiosam viam perditionis eligunt, nouissima sua considerare nolentes. Beati pauci illi, qui toto corde me requirunt, & breui angustia æternam consolationem operantur. Tristitia illorum vertetur in gaudium, quod non auferetur ab eis. Væ tamen illis, quorum numerus est, sicut arena, quæ iacet in littore maris, qui timore tentationum, & difficultatum victi, per latam viam gradiuntur, neque conantur in eo numero paucorum fortiù recenser.

censeri. Inimici sunt crucis meæ, sine qua salus esse non potest, quia ex ea salus mundi pependit. Querunt avidissimè quæ sua sunt, & dulcissimam legem noui testamenti mei, præ membrorum lege, contemnunt. Honores, & voluptates, tanquàm tauri pingues, vehementer sectantur: nequè disciplinam meam aure cordis percipere volunt. Væ innumerabili genti peccatrici, populo graui iniquitate, semini nequam, filiis sceleratis, qui ab alienati sunt retrorsum, impingentes in vijs suis, & vuas acerbis bonorum temporalium comedere festinantes. Viæ supernæ Sion lugent, eo quòd non sint, qui veniant ad æternum sabbatismum, vbi gemitus, & dolor non erit amplius. Infernus dilatauit os suum, vt fortes, & pingues terræ deglutiret: innumerabilis enim populus descendit ad eum. Iusti vero mei è multis millibus electi, rarò splendent in sæculi huius nocte, vbi sunt tenebræ palpabiles, similes illis, quæ oppresserunt Aegyptios inimicos meos. Seminaui ego colomus terræ, verbum meum, & tantummodo
quar-

quarta pars, in corde bono, & optimo, fructum attulit in patientia. Nihil autem homines magis oderunt, quàm exercitia patientiæ: & propterea perdūt animas suas, quas in vera patientia possiderent. Stulti sunt valdè, non considerātes electorum signum esse, pressuram pati, cui succedit inæstimabile refrigerium, quod obliuioni tradit omnes mūdi pressuras, & dolores. Et enim mulier, cū parit, tristitiam habet, quia venit hora eius: statim autem ac peperit puerum, iam non meminit pressuræ, propter gaudium, quia natus est homo in mundum. Quale ergo gaudium erit, quod succedit, quia natus est homo in Cælum? Filij, audite me: conamini, & arctam viam, mundis pedibus incedere, & ad beatissimum numerum paucorum fortissimè suspirate. Pro nihilo ducite, si ingrediatur putredo in ossibus vestris, & subter vos scateat, dummodo cum paucis electissimis ascendatis ad populum accinctum resurgētium, quorum formosissimis corporibus animæ gloriosæ cinguntur. Ne cadatis animo, quasi nimis arduum sit,
in illo

in illo numero felicissimo comprehendere: si enim legitime certetis (ut verè cum gratia mea valetis) inter ipsa prælia latari, & firmissimæ spei motibus exultare potestis, aspirantes ad palmam, cuius suauissimis fructibus, mecum in cœna magna, sine fine fruemini.

CAP. XVIII.

Monet semper ad Deum pro auxilio recurrere.

FILII nullus status, nullus locus, in vita mortali est adeò securus, ut ad me in horas singulas, pro auxilio gratiæ meæ recurrere non debeatis. Nam qualis status securior, quàm Apostolatus? & tamen cum ego duodecim elegerem, vnus ex eis diabolus effectus est. Qualis locus tutior, quàm paradysus, in quo posui hominem quem formaueram? & tamen Heua mater vestra respondit: serpens decepit me. Militia, sine induciis est vita hominis super terram: in qua & pusilli, & magni in multos errores, & peccata labuntur.
Propter

Propter quod caute filij, ne sitis fidentes in vobis ipsis, quasi in summo periculo non versemini. Vapor est vita vestra, ad modicum apparens, & vento quolibet exterminatur, & anima corpore fragilissimo inclusa, sit sibi metipsum grauis; timereque debet instantem ruinam, ad quam sua fragilitas illam impellit. Orate ne intretis in temptationem, & cum hoc mundo damnemini. Multi sunt inter vos infirmi, & imbecilles, & saepe dormiunt multi serui mei, euigilate, & stete succincti lumbos mentis vestrae, ne forte inopinata morte moriamini. Quærite me sollicite: venite, & reuertimini, die nocteque pulsate: aduersarius enim vester, sine requie circuit, quærens quem avidissime deuoret. Facite vobis speculam, & insidias hostium vestrorum explorantes, intimis gemitibus, brachium meum implorate. Oculi quippe mei erunt aperti, & aures meae erectae, ad orationem eius, qui in tribulatione sua fortiter clamauerit ad me. Qui cecidit, clamet, & resurgat qui stat, videat ne, cadat, & misericordem animam

animam meam vespere, & mane, & meridie, pulsare non cesset. Ego nomine dulcissimo vocor, Adiutor in opportunitatibus, in tribulatione. Si ergo mala patimini, vel angustiimini; cor meum ciò pulsate, vt ex officio suo, in vestrum adiutorium intendat; & ad vos adiuuandos, hinnulorum more festinet. Recurrite ad me, & curram ego, vt vos eripiam à pressura vestra. Credite, vos non esse sufficientes, non solum mala vincere, sed ne cogitare aliquid piũ ex vobis, quasi ex vobis, & spem vestram omnem in visceribus misericordiæ meæ collocate: Et fidelissimo adiutorio vobis præsto ero, & de manu odiætium liberabo. Si corde puro requisieritis me, ego capillos capitis vestri numerabo, ne vnus pereat: si transferitis per ignem, flamma nõ lædet vestimenta vestra, & odor ignis non erit in vobis. Desiderium pauperum, inopiæ suæ cognitione clamantium exaudiam: & præparationem cordis eorum audiet propensissima ad preces humilium, auris mea.

CAP.

CAP. XIX.

Hortatur ad zelum animarum.

PER IT mundus, ô filij, & infinitus est numerus stultorum per viâ perditionis velociter currentium: & non est qui doleat vicem pereuntium. Ego fudi sanguinem meum, vt educerem homines de lacu miseræ, & de luto fecis, & statuerem supra firmam petrâ pedes eorum: & non est qui adimpleat ea, quæ desunt passionum mearum, in corpore meo, quod est Ecclesia. Nam de iis, qui foris sunt, mirum est, quanta sit obliuio, & alienatio mentis. Princeps tenebrarum Satan circuit terram, & perambulat eam, quasi Dominus, gloriaturque se innumerabiles populos prædari, & exiguum esse numerum eorum, qui salui fiunt. Et tamen multi serui mei, qui succurere possent paruulis petentibus panem, vel etiam iis, qui fame pereunt, & panem postulare nesciunt, non miserentur proximorum, quasi Deus non mandasset vnicuique de proximo suo: Quid dicam vobis serui mei, qui ad misericordiam specta-
K cule

culo pleno doloris non mouemini?
Quomodo non liquefiunt viscera ve-
stra super fratribus vestris, qui à facie
tempestatum famis deficientes clamāt,
Vbi est triticum, & vinum? Quomodo,
qui zelum habere videmini, non festi-
natis ad pauperculos ignorantes viam
Domini, vt dirigatis pedes eorum in
viam pacis? Crudeles estis Adæ filij, qui
tanta calamitate non mouemini ad sa-
lutem fratrum, per longas peregrina-
tiones, & navigationes quærendam.
Festinate filij ad morientes adiuuādos,
antequam expirēt, & claudatur ianua,
extendite conatus vestros vsque ad a-
lienigenas, & Tyrum, & populum Ae-
thiopum: vt per vos, quos tabescere fa-
cit zelus meus, annuntietur annus re-
demptionis in vniuersa terra. Quod si
talentum ad conuersionem animarum
non habetis; rogate saltem feruentissi-
mis suspiriis Dominum messis, vt mit-
tat operarios multos in messem suam;
vt sine zizaniis, congregetur purum
triticum in horreum eius. Beati eritis,
si & vos fideles serui mei fueritis, &
zelo domus meæ extimulati publicis,
vel

vel priuatis actionibus reduxeritis alios ad cultum, & amorem meum. Ego vos tenerrimè amabo: & quia fecistis rem hanc, nec vestrę commoditati, vel vitę pepercistis, multiplicabo filios vestros, & multa cum exultatione videbitis semen longæuum. Ego vos de prælio reuertentes amantissimè amplectar, vt in Ecclesia magna mea, sine fine mecum letemini, & bibatis de torrente infinitę voluptatis meę.

CAP. XX.

Monet Predicatores.

FILII charissimi, quos vocauì ad ministerium verbi mei, vt essetis initium aliquod creaturę spiritualis, cordis auribus audite me. Ego posui vos, vt fructum afferretis, & annuntiaretis verbum crucis, quod est Iudęis scandalum, & Gentilibus stultitia. Nam quia non cognouit mundus per sapientiam Deum, placuit mihi, per stultitiã prædicationis, saluos facere credētes. Misi vos, vt me crucifixum, doloribus, & opprobriis saturatum prædicaretis, nõ

in sublimitate sermonis, aut in artificio, & sapientia hominum, sed in fortissima virtute Dei. Quomodo ergo sine Spiritu meo prophetatis, & effecti estis magistri prurientes auribus adulterantes eloquia casta mea? Quid est hoc? Quomodo audetis loqui in nomine meo, sectantes vanitatem humanę glorię, & quærentes hominibus placere? Diuinatis falsa, & profana multa sacrarum actionibus admiscetis: neque curatis quantum salutis operemini, sed quantum humanę laudis acquiratis. Væ vobis hypocritę: Væ vobis sepulchra dealbata qui conscientię foetore pleni estis? Deberetis esse contemptores mundi, & verbum sanum, ac irreprehensibile, vitę innocentia, euangelizare; & imitantes me, prius facere quàm docere. Dicitis, & non facitis; & vanitas vitę, ac humanę scientię vestrę debilitat prædicationem meam. Sollicitè acquiritis scientiam, quę inflat, vt ostentetis illam: parum quę curatis charitatem meam, quę corda reformat, & ædificat Per vos blasphematur sanctissimum nomen meum,
quia

quia cum cognoueritis, quid agere debeatis, vacatis gloriæ hominum, & commoditati vestræ. Vrbes magnas, & honorabilia pulpita queritis, ut à nobilibus, cum laude audiamini: & populos derelictos, ubi plebs mea fame perit non adiuuatis. Nunquid talis est prædicatio, quam elegi? Nunquid spiritus Domini non venit super me, & euangelizare pauperibus misit me Reuertimini ad cor filij mei, & castis cordibus, mundisque labiis: purissima testimonia mea nuntiate. Quid vobis proderit sonitus laudis humanæ, quæ statim euanescit? An à me laudem maiorem, si fideles præcones mei fueritis, non accipietis? Ne seruiatis terræ principibus, sed mihi, à quo mercedem amplissimam recipietis. Narrate simpliciter, ac feruenter nomen meum fratribus meis: in medio Ecclesiæ, puris cordibus, laudate me. Gaudete libertate filiorum Dei, & salutem animarum, dum dies est, instanter operamini. Prædicatē cum fiducia regnum meum, ubi reposita sunt vera gaudia vestra. Præliamini prælia Domini, & exemplo simul

ac verbo Urbis sanctæ ruinas reparate. Ego dabo verbū euangelizantibus virtute multa: vt mirabilia operemini, & post multiplicatam gentem, ad sedendum cum principibus terræ viuentium, victores ascendatis, & fruamini dulcissima pace mea.

CAP. XXI.

*Hortatur omnes ad verbum Dei
audiendum.*

AVDI Israel mandata vitæ: auri-
bus percipe, vt scias prudentiam.
Qui habetis corda ferrea, vel lapidea,
percipite verbum meum, quo emolli-
mini. Qui habetis corda carnea audite
sermone meos, & illustrabimini. Bea-
ti serui illi, quibus dulcescit verbum
meum, quo nutriuntur, quasi lacte ex-
presso ex vberibus meis. Erudiam eos
secreta instructione suauissimi spiri-
tus mei intus loquentis, & pacem di-
lectis meis nuntiantis. Non timebunt à
timore nocturno tenebrarum in-
teriorum, quia claritas Dei circum-
fulgebit

fulgebit illos. Non supplantabuntur
gressus eorum, quia super omnia via-
cit veritas, & firmabitur in illis forti-
tudo verissimi sermonis mei. Propter
quod, qui desideratis bonis caelestibus
abundare, pace intima, filiorum Dei
propria frui, & per vias rectas ad
patriam paradisi perducere, Verbum
Dei corporis, & cordis auribus fre-
quenter audite, & virtuti Dei laten-
ter operanti cedite. Cauete saeculi va-
nitatem, quae opera bona corrumpit.
Ne patiamini vos humana eloquen-
tia, vel eruditione, vel nouitate se-
duci; ut praedicatores talia dicentes
potius, quam idoneos verbi mini-
stros, & veros seruos meos humanae
laudis contemptores audiatis. Quari-
te pietatem, & compunctionem: cae-
lestia desideria pura intentione re-
quirite. Verba simplicia, spiritu Dei
plena, & ad conuertendas animas, ca-
sto zelo prolata diligite. Intermittite
negotia temporalia, ut sine sollicitu-
dine, & euagatione mentis, me per
meos praedicatores loquentem, corde

promptissimo intelligatis. Aperite sinus omnes animarum vestrarum, ut impleantur fortissima, & suauissima virtute mea, & fiat in vobis humilibus seruis meis, mutatio dexteræ excelsi. Si volueritis, & in mansuetudine susceperitis insitum verbum meum, quod potest saluare, & ineffabili consolatione implere animas vestras, conuertam ego captiuitatem vestram, in charissimam libertatem, & luctum in choros lætantium, & exultantiū à magnitudine bonitatis, & iucunditate visitationis meæ. Væ mundo à scandalis: excæcatum est enim cor filiorum eius, & aures eorum aggrauatæ sunt, ut videntes non videant, & audientes non intelligāt verba vitæ. Certè sicut regnare patior hypocritam propter peccata populi: sic indignos prædicatores mūdo permitto. Vos ergo filij, qui supplicium hoc grande timetis, quærite magistros dignos, quorum doctrina pascamini, & crescatis in salutem. Egredimini, & abite post vestigia gregum vestrorum, & eos ad salutaria pascua ducite, vbi herbæ mortiferæ non proueniunt,

ueniunt. Hæc sit pia, & mihi accepta exercitatio vestra: cui ego fideliter respondebo, dulcissimo pastu, & aqua limpida reficiens animas vestras.

CAP. XXII.

Monet omnes homines, vt frequenter in Cælestem patriam suspirent.

TRANSIT labor multitudinis ð filij mei, & sine fine manet suauissima pax vnitatis. Sæpe mutantur, & denique auferentur omnia tabernacula Iacob: sed in æternum stabit mansio altissimæ Sion, quæ est habitatio mea, & charissima patria vestra. Existimate ergo filij, vos peregrinos esse super terram spinas, & tribulos germinantem: & nullis bonis apparentibus cor vestrum adhærere sinentes, ad patriam vestram perenniter suspirate. Terra, quam calcatis, inimicorum vestrorum regio est, vbi dolor, & gemitus, & mors per peccatum regnant. Quid igitur boni in ea colligere vultis? Nunquid colligunt de spinis vuas, aut de tribulis ficus? Vineam alienam est, vbi non va-

K s letis

letis vindemiare nisi botros amarissimos. Beatus vir, quem erudierit Dominus, & de lege sua docuerit eum. Beatus qui benè percepta eruditione mea, cognoscit calamitatem vitæ præsentis, in quam per peccatum, & lachrymas, introiuit, & ad statum vitæ beatæ, quasi de profūdo aquarum multarum ferissimè clamat. Terra enim viuentium, ad quam per labores, & pressuras ascenditur, fertilissima est, & fructus dulcissimos habet. Ibi ver nouum æterno virore floret, & casta corda ciuium supernorum, sua amænitate lætificat. Ibi serenissima Coeli facies nullis nebulis offuscata resplendet. Ibi suavis valdè aura diuini spiritus mei viscera Iustorum exhilarat. Lætatur tota Ierusalem, & conuentum faciunt omnes, qui ardentissimè diligunt eam & & omnes mæstitias præteritas, infinita cōsolatione compensant. O charissimi filij mei, quàm inæstimabilia sunt gaudia mea: Surgite qui tristes iacetis, & in plateas Urbis, quæ dicitur, Pacis visio cogitatione saltem ascendite, multisque affectibus amoris inter cho-
ros

ros canentium conuersamini. Utinam
nomē Ciuitatis meæ exaretur non cer-
tè stylo ferreo in plumbi lamina vel
dura silice, sed in libro cordis vestri, di-
gito spiritus mei, qui docet secretò in-
ffabilia mysteria mea. Eleuate capita
vestra filij Adę, & serenitatē Cęli, quod
extēdi sicut pellem per interualla sal-
tem contemplantini, vt spiritus diri-
gatur in atria mea, & amore feruentis-
simo deficiat. Projicite à vobis iugum
seruitutis, qua sine requie laboratis: &
ad privilegia domus meę innumerabi-
libus cordis ascensionibus aspirate.
Hęc sit perennis cogitatio, & sollici-
tudo vestra, quæ omnem mundi conso-
lationē excludat, & corda clamātia, ex
lōgo itinere fatigata, refrigeret. Aspi-
citē è valle lachrymarum, verticē mō-
tis sancti mei, & quasi pedibus ceruo-
rum ad eius summitatem properate. Et
ego vos currentes comitabor, & ge-
nua tremētia roborabo: & implebo
viscera vestra torrente purissi-
mæ voluptatis meæ.